

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselője (...)** által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek, a **I. r. alperes képviselője** (fél címe 1) által képviselt **I. r. alperes neve (I. r. alperes címe)** I. rendű alperes, és a **II. r. alperes képviselője** (fél címe 3) által képviselt **II. r. alperes neve** (képviselőjében eljár: **1. társaság, II. r. alperes címe**) II. rendű alperes ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. július 8. napján meghozott 31.G.40.502/2009/159. számú közbenső ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 160. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban, 2016. március 10. napján nyilvánosan kihirdette a következő

közbenső ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú közbenső ítéletet helybenhagyja.

Megállapítja, hogy az I. rendű alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint+ÁFA összegű jogi képvisellel kapcsolatos másodfokú perköltsége és 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetékből adódó perköltsége, a felperesnek és a II. rendű alperesnek személyenként 10.000-10.000 (tízezer-tízezer) forint+ÁFA összegű jogi képvisellel kapcsolatos másodfokú perköltsége merült fel.

A másodfokú közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú közbenső ítélet megállapította, hogy a felperes, mint eladó és az (I. rendű) alperes, mint vevő között 2006. május 8. napján létrejött ingó-adásvételi szerződés érvénytelen.

A megállapított tényállás szerint a felperes határozott időre szóló bérleti szerződések alapján két üzlethelyiséget bérelt a ... Bevásárlóközpontban a II. rendű alperestől, aki a bérleti szerződéseket 6.726.285 forint összegű bérleti díj és egyéb jogcímű tartozásra hivatkozással a 2006. október 2-án kelt levelében rendkívüli felmondással 2006. november 30. napjára felmondta. Ugyanebben a hónapban a bérbeadói zálogjogát gyakorolva a bérleményekben található árukészletet és berendezéseket elszállította.

A felperes, mint eladó, az I. rendű alperes mint vevő 2006. május 8-án adásvételi szerződést kötött, melynek tartalma szerint az 1. számú mellékletében felsorolt eszközöket az eladó 27.171.291 forint + ÁFA összegű vételár ellenében eladta az I. rendű alperesi vevő részére azzal, hogy a vételárat egy összegben, átutalással teljesíti. A szerződésben rögzítették, hogy a számla kiállításával egyidejűleg az eszközök tulajdonjogáról az eladó lemond, az ingóságok az ő eszközlistájáról kikerülnek, azok a vevő tulajdonába és eszközlistájába bekerülnek. Az adásvételi szerződést az eladó részéről a felperesi társaság képviselőjében **1. személy**, a vevő (az I. rendű alperesi társaság) képviselőjében **2.**

személy írták alá. Az ügyletről az eladó 2006. június 2-án 1074355 sorszám alatt állított ki számlát, melyben fizetési határidőként 2006. június 10. napját jelölte meg. A felek a fenti számlát a 2006. június 20-i esedékességű ÁFA-bevallásukban szerepeltették.

A felperes, mint bérlő, az I. rendű alperes mint bérbeadó 2006. május 22-i keltezéssel, 2006. június 1-jén kezdődő hatállyal, határozatlan időre bérleti szerződést kötöttek, melynek tárgya a bérleti szerződés 1. számú mellékletében felsorolt 16 db, a ... Bevásárlóközpont „pékség” bérleményében elhelyezett üzletberendezés és a P2 parkolósínten elhelyezett 2 db hűtőkamra volt. A bérlettel érintett eszközök értékét 8.176.086 forintban, a bérleti díjat havi 200.000 forint + ÁFA összegben jelölték meg azzal, hogy a bérbeadó három havonta, utólag, egyösszegű, átutalásos számlát állít ki, melynek alapján köteles a bérlő az eszközbérleti díjat megfizetni. A bérleti szerződés teljesítése kapcsán az I. rendű alperes csupán egy számlát állított ki 2008. május 18-án 2008. május 28-i fizetési határidő megjelölésével (800.000 forint+ÁFA összegre).

A felperesnek adótartozása keletkezett, melynek végrehajtása érdekében a Nemzeti Adó és Vámhivatal Észak-budapesti Adóigazgatósága Végrehajtási Főosztálya 2006. szeptember 20-án összesen 17 ingóságot foglalt le 6.370.000 forint becsértéken. Az ingóságokat a bérleményben hagyta. A II. rendű alperes nem ismerve az adóhatósági foglalás tényét, 2006. október 11-én a felperes - zálogjogára hivatkozással - a bérleményből bizonyos foglalással érintett ingóságokat is elszállított.

A felperes a II. rendű alperes által 2006. december 5-én előterjesztett hitelezői kérelemre a Fővárosi Bíróság előtt indított 1.Fpk.-... számú felszámolási ügyben 2008. augusztus 29-i kezdő időponttal került felszámolás hatálya alá. Felszámolóként a **felperes felszámolója** lett kijelölve.

A felperesi és I. rendű alperesi társaság tagjai ugyanazon személyek: **1. személy** és **2. személy**, akik házastársak. Az adásvételi szerződés megkötésének időpontjában a felperesi társaság ügyvezetője **1. személy**, míg I. rendű alperesi társaság ügyvezetője **2. személy** volt.

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a 2006. május 8-i keltezésű adásvételi szerződés pénzügyi teljesítése nem történt meg, az I. rendű alperes a vételárat felperes részére nem fizette meg.

Rögzítette még, hogy felperesnek a **bevásárlóközpont**ban is volt egy halboltja, melynek üzleti helyiségére vonatkozó bérleti szerződés 2006. február 11-én, a bérbeadóval közös megegyezéssel megszüntetésre került, majd ugyanezen üzlethelyiségre, a **bevásárlóközpont 2. társaság**, mint bérbeadó az I. rendű alperessel kötött bérleti szerződést 2006. október 3-án, aki ott ettől kezdődően pékséget üzemeltetett.

A felperes a módosított keresetében kérte a bíróságtól a 2006. május 8-i adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását, és alperesek kötelezését a szerződéssel érintett ingóságok kiadására. Arra az esetre, ha az ingóságok kiadását nem teljesítik, kérte az I. rendű alperes kötelezését 31.090.000 forint + 25 % ÁFA, a II. rendű alperest 17.294.099 forint + 25 % ÁFA megfizetésére kötelezni kártérítés címén.

A szerződés érvénytelenségének jogalapjaként elsődlegesen a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontja, másodlagosan a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja, harmadlagosan a Ptk. 207. § (6) bekezdés (színlelt szerződés), negyedlegesen pedig a Ptk. 200. § (2) bekezdés (jóerkölcsbe ütköző szerződés) anyagi jogi rendelkezéseire hivatkozott. A Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja szerinti megtámadási jogát a 2010. április 8-án érkezett keresetmódosításában érvényesítette.

A megtámadási okok vonatkozásában hivatkozott a Cstv. 40. § (3) bekezdésében előírt ingyenesség, illetőleg a rosszhiszeműség vélelmének fennállására, mivel a szerződő társaságok tulajdonosai azonos személyek.

Később módosított keresetében a II. rendű alperestől az ingóságok kiadását a Ptk. 196. § alapján kérte. Arra az esetre, ha valamely ingóság kiadása elmarad, az I. rendű alperesnél lévő tárgyak vonatkozásában az újra beszerzési értéket, a II. rendű alperesnél lévő tárgyak vonatkozásában azok könyv szerinti értékét határozta meg. 2006. október 11-től ezen összegek után a Ptk.-ban meghatározott kamat megfizetésére is kérte kötelezni az alpereseket, majd a 2010. május 12-én felemelt keresetében 2006. június 1-jétől az ingóságok visszaadásának napjáig az I. rendű alperest kérte havi 500.000 forint + ÁFA összegű használati díj megfizetésére is kötelezni a Ptk. 193. § szabályára és a PK 32. számú állásfoglalásra hivatkozással.

A kereset ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy a társaságnak a II. rendű alperes részére már 2006. február hónapban hátralékos bérleti díj-tartozása volt, a bérbeadót pedig a bérleményben lévő ingóságokon törvényes zálogjog illette meg, ezen felül a felperesnek nagy összegű adótartozása is volt, mely miatt adóvégrehajtás indult. Ezen körülmények ismeretében az a következtetés vonható le, hogy fiktív adásvételi szerződést kötöttek, nagy valószínűséggel visszadátumozva 2006. május hónapra, mely szerződés valójában a hitelezők kielégítési alapjának elvonását célozta, az ügyletet a vételár megfizetésének hiányában ingyenesnek kell tekinteni. Érvelése szerint az adásvétel fiktív jellegét támasztja alá az a körülmény is, hogy az érintett ingóságokat továbbra is a felperes használta, bár erre vonatkozóan bérleti szerződést kötöttek, de bérleti díj fizetésére csak kis részben került sor, a díjhátralékot, valamint annak kamatait pedig az I. rendű alperes a felperestől soha nem követelte. A felek rosszhiszeműségét támasztja alá az a tény is, hogy az adóhatóság inkasszójának benyújtását követően a felperes a pénzforgalmát túlnyomó részt készpénzben bonyolította le, a 2006. december 31-i fordulónapos mérlegét pedig csak 2008. november 4-én készítette el. A kifizetés tekintetében kézi kiállítású bizonylatokra hivatkozott, de jelen perben a könyvelése alapján gépi bizonylatokat mellékel, melyek ellentmondanak a szerződésben rögzített átutalási és egy összegű fizetési módnak. Véleménye szerint az I. rendű alperes által csatolt kiadási-bevételi pénztárbizonylatok nem hitelesek, ezért azok a vételár kifizetését nem igazolják.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását és felperes perköltségben marasztalását kérte, a keresetet mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatta. Vitatta a szerződéssel kapcsolatos színleltséget, illetőleg azt, hogy bármely más ügyletet leplezne. Állította, hogy a szerződés nem volt ingyenes, a vételár megfizetésre került. Arra hivatkozott, hogy az ügylet mind a két szerződő fél könyveiben szerepel, az ÁFA-tartalma is megfizetésre került, e körben az adóhatóság célvizsgálatot végzett, és mindent rendben talált, melyet az adóhatósági vizsgálati jegyzőkönyvek is alátámasztanak. Tagadta, hogy a szerződő felek szándéka a hitelezők kijátszására irányult volna. Vitatta továbbá az ingóságok felperes által megjelölt piaci értékét is. Hangsúlyozta, hogy ha az adásvételi szerződés vételárát nem teljesítette volna, a felperes nem tudta volna a szállítói felé fennálló fizetési kötelezettségét teljesíteni. Álláspontja szerint **1. személy** tagi hiteleinek folyósítása és visszafizetése jelen perben nem kérdőjelezhető meg, mert azt a felszámoló nem támadta meg, ellenben **1. személy** bejelentett hitelezői igényét a bejelentés szerint a felszámolási eljárásban visszaigazolta. A kiállított bizonylatok igazolják, hogy a könyvelésben szerepeltetett tagi kölcsönök nyújtása megtörtént, illetve egy részük visszafizetésre került, ezen jogügyletek érvényessége nem lett megdöntve.

Előadása szerint a felperes által fizetendő vételár fedezetét a **1. Pénzintézet** által folyósított 27.700.000 forint összegű kölcsön biztosította. Véleménye szerint a szerződéstől eltérő részletfizetés nem tette érvénytelenné a jogügyletet, a fizetési mód megváltoztatását a vevő likviditási nehézségei tették szükségessé.

Véleménye szerint az adásvétel a színleltége esetén is csupán ajándékozási szerződést leplezhetne,

a tulajdonjog e címen történő átszállása okán pedig a felperes ingó-visszaadására irányuló követelése szintén alaptalan.

Nem helytálló a jóerkölcsbe ütközésre alapított felperesi kereset sem, mert az az állítás, hogy a felperesi és alperesi társaság a cégek vagyont, valamint magánvagyonukat összemosták, jogilag értelmezhetetlen. Az pedig nem ellentétes az általánosan elfogadott társadalmi normákkal, hogy az egyik vállalkozás a kapcsolt vállalkozásával szerződést köt.

Előadása szerint azt követően, hogy a felperes bankszámláját az adóhatóság inkasszóval megterhelte, működő képességének fenntartása érdekében a fizetési kötelezettségeit már kizárólag készpénzben bonyolította. Azok a szállítói teljesítések azonban, amelyek a felperes számlájára érkeztek, az adóhatóság részére inkasszó folytán átutalásra kerültek, ez meghaladta a 14.000.000 forint összeget, ezért nem alapos az a felperesi hivatkozás sem, hogy felperesi társaság készpénzforgalmi eljárása elvonta volna a hitelezői elől a fedezetet.

Állította, hogy a megvásárolt ingóságok közül egyes tételek visszaszámlázása folytán bérleti díj címén a II. rendű alperes által mindösszesen 800.000 forint + ÁFA összegről 2008. május 18-án 2008. május 28-i határidővel kiállított készpénz fizetési számlát a felperes megfizette.

A II. rendű alperes a felperes elsődleges keresetének jogalapját, az adásvételi szerződés érvénytelenségét nem vitatta. Arra hivatkozott, hogy a perre okot nem adott, az általa felelős őrzésbe vett „esemény naplóban” rögzített ingóságok kiadását vállalta. A felperes másodlagos keresetét ellenezte, a kártérítési igény jogalapját, összecszerűségét vitatta. Állította, hogy a felelős őrzés szabályait nem sértette meg, az ingóságokat használtan vette őrizetbe, a nála lévő ingóságok az időmúlás folytán tovább amortizálódtak.

Az elsőfokú bíróság a kereset jogalapja tárgyában közbenső ítéletet hozott, tekintettel arra, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményének alkalmazása, illetve a kártérítési igény elbírálása vonatkozásában a jogvita még további terjedelmes és költséges bizonyításra szorul.

Az elsődlegesen megjelölt kereset jogalapját megalapozottnak ítélte a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdés a) pontja, valamint (3) bekezdése alapján, mely törvényi rendelkezéseket az ítéletben részletesen rögzítette. Rámutatott arra, hogy a felszámolás 2008. augusztus 29-i kezdő napjához képest a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja szerinti megtámadási jogát a felperes a 2010. április 8-án előterjesztett beadványával kívánta gyakorolni, azt tehát a törvényben előírt egy éves határidőn túl, elkészen terjesztette elő, ezért az érdemben nem volt vizsgálható. Kiemelte, hogy mivel az egymással szerződő gazdasági társaságok azonos személyek befolyása alatt működtek, a 2006. május 8-i ingó adásvételi szerződés tekintetében a Cstv. 40. § (3) bekezdése értelmében vélelmezni kellett, hogy a perrel érintett ügylet ingyenes volt, és annak során eljáró felek rosszhiszeműek voltak. Az ingyenesség vélelme folytán az a következtetés vonható le, hogy az ügylet az adós vagyont csökkentette, a rosszhiszeműség vélelme pedig átfogja a törvényi tényállásnak azt a részét, mely szerint az adós azon szándékáról, hogy a jogügylet a hitelezők kijátszására irányul, a másik fél tudott, illetőleg tudnia kellett. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében ezért az I. rendű alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az ügylet nem volt ingyenes, és nem eredményezte az adós (felperes) vagyonának csökkenését, illetőleg a felek szándéka nem a hitelezők kijátszására irányult, ilyen szándékról az I. rendű alperes nem tudott, és nem is kellett tudnia.

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az ingyenesség vélelme önmagában azzal, hogy a szerződést visszatértes ügyletként szövegezték, vagyis abban vételár megjelölése történt, nem dönthető meg, ennek körében az I. rendű alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy perbeli állításának megfelelően a vételár valóban megfizetésre is került a felperes részére.

A bizonyítékok értékelése körében kifejtette, hogy **3. személy** és **4. személy** adóvégrehajtók tanúvallomása alapján nem tudta tényként megállapítani azt az I. rendű alperesi hivatkozást, hogy **1. személy** tájékoztatta volna a foglaláskor eljáró végrehajtókat arról, mely ingóságok kerültek 2006. május 8-án az I. rendű alperes részére értékesítésre.

A szerződéskötés és a szerződés teljesítésének körülményei tekintetében a résztvevő személyeket **1. személyt** és **2. személyt** (utóbbi személyt két alkalommal) meghallgatta, nyilatkozataikat az ítéletben részletesen ismertette és értékelte. Rámutatott arra, hogy **1. személy** az adásvételi szerződés tartalmára és teljesítési módjára nem tudott részletesen és konkrétan nyilatkozni. A szerződés megkötésének indokaként arra hivatkozott, hogy a felperesi társaságnak 2006-ban jelentősebb adótartozása halmozódott fel, és szállítói tartozásai is voltak, ezért forrásbevonásra volt szüksége, ezért került sor a felperesi társaság ingóságainak értékesítésére. Úgy nyilatkozott, hogy alapvetően nem az I. rendű alperesnek volt szüksége ezekre az ingókra, hanem felperesnek volt szüksége bevételre. Úgy emlékezett, hogy a kérdéses adásvételi szerződésben kikötött vételárat az I. rendű alperes több részletben fizette meg, és ezek között átutalással történő fizetés is volt. Arra a kérdésre, hogy miért egyösszegű fizetéssel szerződtek, úgy nyilatkozott, lehetségesnek tartja, hogy később derült ki, az I. rendű alperes mégsem tudja a vételárat egy összegben megfizetni.

2. személy ügyvezetőként elmondta, hogy az ingóságok visszabérlete körében kiállított bérleti díj számla 2006. május, június, július, augusztus hónapokra vonatkozott, tekintettel arra, hogy II. rendű alperes ezt követően önkényesen bezárta az üzletet, tehát ezen időponttól kezdődően a bérelt ingóságokat az I. rendű alperes nem tudta használni. A számla kiállításának 2008. májusi időpontját azzal magyarázta, hogy ekkor keletkezett olyan bevétele a felperesnek, amiből ezt ki tudta fizetni. Tanúvallomásában előadta, hogy a vételárat az I. rendű alperesi társaság 2006. júniusától folyamatosan - emlékezete szerint 33 részletben - készpénzben teljesítette. Azért készpénzben, mert a felperesnek az APEH-inkasszó folytán arra volt szüksége az áruvásárláshoz. Az adásvételi szerződéstől eltérő fizetési módot mint házastársak, megbeszélték. Előadta, hogy a részletek teljesítéséről a bizonylatokat eredetileg kézzel és akkor állította ki, amikor azok megtörténtek, azonban az ekkor könyvelő személy több más bizonylattal együtt ezeket nem könyvelte le időben, és amikor az új könyvelő átvette a könyvelést, akkor a kézi kiállítású bizonylatok eredeti példányai nem álltak a rendelkezésére, mert azok a régi könyvelőnél maradtak. A könyvelés rendbe tételekor nem emlékezett arra, hogy másolatok vannak belőle, és ezért az új könyvelőnek emlékeztetből adta meg a könyveléshez szükséges időpontokat és összegeket.

Állította, hogy az I. rendű alperesi társaság a vételárat a bevételeiből és a **1. Pénzintézet** 2006. október 6-i forgóeszköz hiteléből teljesítette. Arra a kérdésre, hogy ha a kézi bizonylatok szerint 2006. június, júliusában történt a számla kiegyenlítése, akkor miképp szolgálhatott annak fedezetére a 2006. október 6-án felvett hitel, előadta, hogy az I. rendű alperes még két alkalommal nagyobb értékű árut vásárolt a felperestől, így a három számla összértéke 57.000.000 forint volt. Eredetileg az első részleteket az ingó adásvételi szerződésre teljesítették, de az új könyvelő ezt nem tartotta helyesnek, ezért az eredeti befizetések egy részét a két áruvásárlásról szóló, régebben lejárt számla-tartozásokra írta jóvá.

5. személy könyvelő a tanúvallomása szerint 2006. tavaszától őszéig könyvelt a peres felek irodájában, az ő számítógépükön, a társaságok saját könyvelő programjával. Elmondta, hogy a könyvelést folyamatosan végezte, az irodában „a fakkban” hagyott bizonylatok alapján maradéktalanul teljesítette feladatát, munkája befejeztével elkészítette azt a főkönyvi kivonatot, amivel az új könyvelő megkezdhetné a tevékenységét. Az adásvételi szerződésre emlékezett, de arra nem, hogy a vételár kifizetésével kapcsolatosan készpénz bizonylatokat könyvelt volna. A 2006. november 1-jével könyvelő **3. társaság** alkalmazottja, **6. személy** tanúvallomásában előadta, hogy a könyvelést a saját társasága irodájában, saját könyvelő programjuk alkalmazásával végezték. A korábbi könyvelő záró főkönyvi kivonatát tekintette nyitó tételnek, de az új főkönyvi kivonatot nem 2006. november 1-jei dátummal, hanem 2006. január 1-jétől nyitották meg, mert a könyvelés olyan

rendezetlen volt, hogy ezen időponttól kezdődően még számos bizonylatot kellett lekönyvelni, emiatt késett a 2006. üzleti évre vonatkozó mérleg elkészítése is.

7. személy tanú az adóvizsgálat részleteire konkrétan nem tudott visszaemlékezni. Az adóhatóságtól beszerzett, 2008-ban lefolytatott célvizsgálat jegyzőkönyvek, valamint a szakértői vélemény alapján azonban a bíróság megállapította, hogy az adóhatóság a célvizsgálatai során a 2008-ban utólagosan elkészített könyvelési anyagot értékelte, ezért a vizsgálati eredményt nem tekintette olyannak, amely önmagában igazolja a vételár megfizetésének megtörténtét.

Igazoltak minősítette azt az állítást, hogy a **1. Pénzintézet** kölcsönszerződés alapján „tartós forgóeszköz hitel pékségek üzemeltetésére” céllal 2006. októberében kölcsönt nyújtott az I. rendű alperesnek, melyet a számlájára átutalt, és amelyet onnan az I. rendű alperesi társaság fel is vette. Megítélése szerint azonban nem nyert bizonyítást az az állítás, hogy a kölcsönt az I. rendű alperes a felperesnek fizetendő vételár teljesítésére használta fel. Rámutatott arra is, hogy a hitelfolyósítás idejében folytak a tárgyalások arról, hogy az I. rendű alperes átveszi a felperestől a **bevásárlóközpontban** bérelt üzlethelyiség bérletét, és az ottani halboltot pékséggé alakítva folytatja a tevékenységet. Ebből viszont az a következtetés vonható le, hogy a banki hitel valószínűsíthetően ebben a körben kerülhetett részéről felhasználásra.

Az elsőfokú bíróság az alapbizonylatok értékelése körében széles körű szakértői bizonyítást is lefolytatott. A perben először **8. személy**től szerzett be szakvéleményt abban a szakkérdésben, hogy a felperesnél és az I. rendű alperesnél található könyvelési iratanyag alapján megállapítható-e a készpénz állomány alakulása, igazoltak tekinthető-e a vételár megfizetése, valamint az a hivatkozás, hogy e nélkül a felperes a folyó kifizetéseit teljesíteni sem tudta. Az eljárás során kétségtelen igazolást nyert, hogy az a könyvelési anyag, amelyet **8. személy** igazságügyi szakértő vizsgált, csak 2008-ban készülhetett el. Az annak alapjául szolgáló bizonylatok azonban nem a ténylegesen megfizetésre került összegekről kerültek kiállításra, ezért ezen körülmények ismeretében a szakértő által elkészített, majd szóban is fenntartott szakvéleményt aggályosnak tekintette, azt a bizonyítékok köréből mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ismételt szakértői bizonyítást rendelt el, melyre **9. személy** igazságügyi szakértőt adott szakvéleményt, aki a perben az addig lefolytatott bizonyítás eredményét is figyelembe véve, maga is vizsgálta könyvszakmai szempontból a könyvelés alapjául szolgáló bizonylatokat. Szakértői véleménye szerint az új könyvelő eljárása nem volt a szabályoknak megfelelő, mert az általa használt szoftver segítségével a 3811. pénztárkartont is megnyitották 2006. január 1-jei dátummal a korábbi szoftverben történő 2006. szeptember 5-i zárás ellenére. Ennek az volt az oka, hogy a korábbi könyvelésben további korrekciókat kívántak elvégezni, mind a 2004., 2005. évhez kapcsolódó pénztár-tételek, mind a 2006. január 1. és szeptember 5. közötti időszak pénzmozgásai, mind a 2006. szeptember 6. és 2006. december 31. közötti pénzforgalom vonatkozásában. A korábbi könyvelést tehát visszamenőleg korrigálták, kiegészítették, amely könyvelési szempontból nem megengedett, nem szakszerű, így az elkészített könyvelés hitelesnek nem tekinthető. Rámutatott arra is, hogy az utólagos korrigálás nyilvánvalóan szükségessé tette, hogy bizonyos időközönként tagi hitel befizetést könyveljenek le azért, hogy a pénztáregyenleg mínuszt ne mutasson. Ilyen lehetett a 2006. január 1-jei, utólag lekönyvelt 5.000.000 forintos tagi hitelbiztosítás is. Szakvéleményében megállapította azt is, hogy az adásvételi szerződés a korábbi könyvelő által használt szoftverben rögzítésre került, annak ÁFA-tartalma 2006. június 20-án esedékes negyedéves ÁFA-bevallásban szerepelt. Ezt követően azonban könyvelési mulasztások történtek, pl. a nyilvántartási értékek ráfordításként való elszámolását nem végezték el a felperesi társaságnál. Véleménye szerint az utólagos könyveléssel kiállított 33 db gépi kiállítású bizonylat nem elégíti ki a pénzmozgás dokumentálására szolgáló bizonylatokkal szemben támasztott követelményeket, mert nincsen rajtuk olyan azonosító, amely egyediségüket biztosítaná, ezért ezek a bizonylatok hitelesen a felperesi könyvelést nem támasztják alá. Rámutatott arra is, hogy a kézzel kiállított bizonylatok több tömbbe tartozó, szigorú számadású bizonylatoknak minősülnek, azokat

haladéktalanul, az eseményt követően le kellett volna könyvelni. Vizsgálata során e kézi kiállítású bizonylatok számánál a sorrendiség körében ellentmondásokat talált, amely a hitelességüket szintén megkérdőjelezte.

A szakvéleményben az utólagos könyvelés miatt azt nem tudta megállapítani, hogy a 2006. évben valójában hogyan történtek a szállítói kifizetések és mikor érkeztek a valós bevételek, ezért arra a kérdésre nem tudott válaszolni, hogy a bizonylatok „összefésülése” esetén az megállapítható-e, hogy az adásvételi szerződésben meghatározott árbevétel nélkül a felperesi társaság nem tudta volna kifizetni a nem vitásan kiegyenlített szállítói követeléseket. Azt a következtetést vonta le, hogy ha az adásvételi szerződésből eredő bevétel beérkezett, akkor volt lehetőség a tagi hitelek valós visszavételezésére a könyvelésben meghatározott összegekben, amennyiben azonban a bevétel nem érkezett be, ilyen összegű tagi hitelek kivételére sem kerülhetett sor, mert nem lett volna elegendő forrás a szállítói kifizetésekre.

A bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság csupán azt találta megállapíthatónak, hogy történhetett tagi hitel nyújtás a felperesi társaság működésének fenntartásához, hiszen e nélkül nem lett volna elegendő forrás a kifizetésekre. Hangsúlyozta továbbá, hogy a könyvszakértői vélemény sem támasztotta alá a perbeli vételár I. rendű alperes által történő megfizetését, ebből azt a következtetést vonta le, hogy az I. rendű alperesnek nem sikerült megdöntenie a támadott jogügylet tárgyában az ingyenesség vélelmét.

A szerződő felek szándékait vizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy az ügylet egyetlen logikus magyarázata az, hogy ne maradjon a felperes tulajdonában olyan jelentős értékű vagyontárgy, amelyre végrehajtás vezethető, vagy amelyen a II. rendű alperes a zálogjogát gyakorolhatja. Ebből következően az állapítható meg, hogy az adásvételi szerződés a hitelezők kijátszására irányult, amelyről nyilvánvalóan az I. rendű alperes is tudomással bírt, vagy tudomással kellett, hogy bírjon. Tekintettel arra, hogy a vagyonátruházásra - a bizonyítékokból levont következtetés alapján - anélkül került sor, hogy a vételárat az I. rendű alperes felperesnek megfizette volna, az ügylet egyértelműen csökkentette a felperes vagyonát, mindezek alapján a szerződés érvénytelensége a Cstv. 40. § (1) bekezdése a) pontja alkalmazásával megállapítható.

Megjegyezte még, hogy a szerződés érvénytelensége a fenti körülmények és következtetések alapján a színleltetés okán is semmisnek mutatkozik.

Az elsőfokú közbenső ítélet ellen az I. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását, és a felperes keresetének érdemi elutasítását. Másodlagosan kérte a közbenső ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára.

1. - Megítélése szerint a közbenső ítéletben megállapított tényállás kirívóan hiányos és pontatlan volt, és több lényeges kérdésben alapvetően iratellenes megállapításokat tartalmazott. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta a korábbi perek beszerzett iratanyagának értékelését, de annak mellőzését sem indokolta meg.
2. - Az elsőfokú bíróság jogértelmezése a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdése tekintetében jogszabálysértő volt, melynek folytán egyes feleket terhelő bizonyítási kötelezettség tekintetében is téves álláspontot foglalt el.
3. - A tényállásból levont jogkövetkeztetései is megalapozatlanok és ellentmondásosak.
4. - Lényeges eljárási szabálysértéssel hozta meg döntését, mert a felperes kereseti kérelmei közül csupán a megtámadási okokat tárgyalta anélkül, hogy a semmisségre (színleltetés, jóerkölcsbe ütközés) vonatkozó kereseti kérelmeket elbírálta volna.

1. - Az elsőfokú bíróság nem értékelte azokat a körülményeket, amelyek azt támasztották alá, hogy a két házastárs ügyvezetése alatt álló gazdasági társaság 2006. május hónapban úgy döntött, a

veszteséges működésre tekintettel a felperes tevékenységének átstrukturálása szükséges. Mivel a felperesi társaság bankszámlája adóhatósági inkasszóval volt terhelt, működésének fenntartása érdekében a gazdálkodásának jelentős részét készpénzben végezte, ezáltal folyamatosak voltak a kifizetések nem csak az adóhatóság, hanem a bérbeadó, az áruszállítók és a munkatársak részére is. Úgy tervezték, hogy felperes által üzemeltetett üzleteket a jövőben I. rendű alperes fogja átvenni, ezért kötöttek 2006. május 8-án adásvételi szerződést különböző berendezési és felszerelési tárgyakra, melynek általános forgalmi adóját az adóhatóságnak bevallották és megfizették. Tekintettel az ügyvezetők házastársi kapcsolatára, a szerződés szövegezését nem bonyolították túl. Az adásvételi szerződéssel érintett eszközök a perbeli pékség teljes állományát és a halbolt eszközének elenyésző részét érintették, hiszen az I. rendű alperes a halbolt üzemeltetését nem kívánta tovább folytatni. A **bevásárlóközpont** halbolt sorsát annak bérbeadójával közösen úgy kívánták rendezni, hogy a bérleti jogot az I. rendű alperes folytatja tovább pékséget üzemeltetve. A **2. bevásárlóközpont** bérbeadójával **1. személy** szintén személyes egyeztetést folytatott avégett, hogy az ott található pékség bérleményét az I. rendű alperes átvehesse azzal, hogy erre a bérleményre a felperes a tartozását azonnal kiegyenlíti. Felajánlotta, hogy a halboltot bezárják, és egymással elszámolnak, a felperesi társaság tartozását részletfizetéssel 2007. januárjáig teljesíti. Megállapodás aláírására - noha ebben az ügyben a jogi képviselők levelezést folytattak - nem került sor. A tárgyalások ellenére a bérbeadó egy hónap múlva mindenféle értesítés nélkül bezárta a **2. bevásárlóközpont**ban levő pékséget is, holott arra a felperesnek számottevő lejárt bérleti tartozása nem volt. Ezt követően a felperesnek egyik üzlete sem működött, és I. rendű alperes sem tudott a ...i pékség üzlethelyiségével kapcsolatos bérleti jogviszonyba bérlelőként belépni. A szerződő felek - hivatkozva a 2006. májusi adásvételi szerződésre - tiltakoztak a II. rendű alperes eljárása, továbbá az eszközök birtokba vétele ellen, az azonban sikertelen volt. Az adóhatósági foglalásról II. rendű alperesnek hivatalos tudomása volt, hiszen a ...i halboltba a bejutást neki kellett biztosítani, ennek ellenére október közepén mindkét üzlet eszközeit elszállította, így elszállította az adóhatósági foglalás alatt álló eszközöket is, majd az adóhatóság felszólítására ezek az eszközök 2006. decemberében visszaszállításra kerültek. A felszámolás óta ezeket az eszközöket a felszámoló helyett ő birtokolja, azokat ismeretlen helyen és állapotba tárolja.

A bérbeadó 2006. év szeptember hónapjában zálogjogra hivatkozással birtokba vett mintegy 11.000.000 forint értékű ingóságot, melyeknek kiadása iránt a jelen per I. rendű alperese 2007. január 18-án indított pert a Pest Megyei Bíróság előtt 22.G.20.368/2007. ügyszám alatt. A II. rendű alperes az adásvételi szerződés relatív hatálytalanságának megállapítása iránt a Ptk. 203. § (1) bekezdésére hivatkozással (egy sikertelen választott bírósági eljárást követően) 2007. szeptember 4-én a Fővárosi Bíróság előtt 7.G.41.385/2007 ügyszám alatt indított pert az akkor még felszámolás alatt nem álló felperes és I. rendű alperes ellen. Új alperes perbehívása miatt az ingó kiadási per 2008-ban a Fővárosi Bírósághoz került áttételre, és egyesítésre került a hatálytalansági perhez. A felszámolásban kijelölt felszámoló a felperes nevében 2008. november 11-én nyújtotta be jelen per alapját képező keresetét, melyre figyelemmel a hatálytalansági per felfüggesztésre került. A felperes egy pénzügyileg nem teljesített, de nem kifogásolt 2006. júliusi bérbeadói számla alapján került 2008-ban felszámolás hatálya alá. Így tehát nem a csődközei helyzete, hanem az elmaradt megkifogolás vezetett a felszámolásához.

A felperes nevében a felszámoló bármely más jogüggyellett kapcsolatosan megtámadási jogával nem élt, jelen perben csupán a 2006. május 8-ai ingó-adásvételi szerződés érvénytelenségét kérte.

Az érintett társaságok ügyvezetői számára csak 2006. év végén derült ki, hogy a korábbi időszakokban rengeteg könyvelési mulasztást történt, amelyet korrigálni kellett. Az új könyvelő lehet, hogy nem a legjobb, de a leggyorsabb munkával járó megoldást választva, lekönyvelte a hiányzó tételeket, a hiányzó bizonylatok pótlásában az ügyvezetők a könyvelővel közreműködtek.

A 2008. évben az adóhatóság célvizsgálatot indított, melynek tárgya a jelenlegi perben érintett adásvételi szerződés teljesítésének ellenőrzése volt, és mindkét társaságnál a könyvelést rendben

találták, erről közokiratot állítottak ki.

Mindezek figyelembe vételével nem az a következtetés vonható le, hogy a feleket csalárd szándék vezette, sokkal inkább az, hogy a felek jóhiszemű, bár néhol figyelmetlen, nem körültekintő eljárással igyekeztek a működésükben rendet teremteni.

A felfüggesztett eljárásokban a bíróság személyesen meghallgatta a társaságok ügyvezetőit, **1. személyt** és **2. személyt**, valamint **10. személyt** és **11. személyt** tanúkat, akik a II. rendű alperesi bérbeadó képviselőjében 2006. év nyarán és őszén a felek közötti egyeztetések során eljárak. Ezen felek részletesen nyilatkoztak az adásvételi szerződés megkötését, a vételár megfizetését, a bérleti szerződések megszűnését, a folyamatban lévő végrehajtási és peres eljárásokat, valamint a II. rendű alperes neve birtokában lévő ingóságokat illetően.

2. - A fellebbező fél álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogértelmezése a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdése vonatkozásában jogsértő volt. Nem helytálló az az érvelése, hogy a fenti törvényhelyen rögzített törvényi tényállással összefüggésben a megtámadott ügylet ingyenességének vélelme megállapítható, és ezáltal levonható az a következtetés, hogy az adós vagyonának csökkentését eredményező szerződésről van szó, míg a rosszhiszeműség vélelme átfogja a törvényi tényállásnak azt a részét, mely szerint az adós szándéka a hitelező vagy hitelezők kijátszására irányult, és erről a másik félnek tudomással kellett bírnia.

A Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontja rögzíti a csalárd ügylet, mint megtámadható szerződés törvényi tényállását. A fenti jogszabályra alapított perekben három konjuktív feltétel esetén vezethet a megtámadási kereset eredményre: a keresettel érintett szerződésnek az adósnál vagyonszökkenést kell eredményeznie, az adós szándékának a szerződéssel a hitelező vagy hitelezők kijátszására kell irányulnia, míg az adóssal szerződő fél oldalán megkövetelt rosszhiszeműség pedig akkor áll fenn, ha a hitelező kijátszására irányuló szándékról tudott vagy tudnia kellett. A Legfelsőbb Bíróság 3/2008. PJE határozata is a fenti következtetést erősíti meg. Az ingyenesség vélelmét a bíróság nem vonhatta volna ítélezésének körébe, mert az az a) pontos törvényi tényállásra vonatkoztatva nem értelmezhető, kizárólag a b) pontban rögzített megtámadási ok tekintetében lehet alkalmazni.

Megítélése szerint a fenti vélelem alkalmazásának esetén is kötelezettsége lett volna a felperesnek annak bizonyítása, hogy a megtámadott szerződés fedezetelvonó volt, tehát a hitelezői követelések jogalapját részben vagy egészben elvonta. Önmagában abból, hogy a szerződés alapján állítólag csökken az alperes vagyona, továbbá, hogy a felek tudnak fennálló hitelezői követelésekről, nem következik a szerződés fedezetelvonó jellege. Egy vagyont csökkentő szerződés csak akkor valósít meg fedezetelvonást, ha annak megkötése azt eredményezi, hogy a szerződéskötéskor fennálló követelések nem elégíthetők ki a fennmaradó vagyonból. A szerződés vélelmezett ingyenessége tehát nem mentesíthette volna a felet a szerződés fedezetelvonó jellegének bizonyítása alól. Az elsőfokú bíróság jelen ügyben nem vizsgálta, hogy a szerződés megkötésének időpontjában milyen hitelezői követelések álltak fenn, és az adásvételi szerződés megkötését követően a felperesnek milyen vagyona maradt, e körben a felperes sem nyilatkozatot, sem bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A törvényi tényállás téves értelmezése a bizonyítási teherről történő téves kioktatást eredményezte, amely lényeges eljárásjogi hiba.

3.- A közbenső ítélet jogkövetkeztetései az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz képest is megalapozatlanok, iratellenesek és ellentmondásosak, mert e törvényi tényállás fennállásának az is feltétele, hogy az ügylet következtében ne maradjon a felperes tulajdonában olyan jelentős értékű vagyontárgy, amelyre végrehajtás vezethető, vagy amelyen a II. rendű alperes a zálogjogát gyakorolhatja. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság nem is vizsgálta, hogy a szerződés megkötésének időpontjában a felperesnek milyen vagyon állt rendelkezésére, volt-e olyan vagyona, amelyből az adóhatóság, vagy a II. rendű alperes követelése kiegyenlíthető lett volna. Azt sem állapította meg, hogy 2006-ban a felperessel szemben ezeknek a hitelezőknek milyen összegű lejárt követelése állt

fenn.

Abból a tényből, hogy a bizonylatok emlékezetből lettek kiállítva, illetőleg abból, hogy a 2006. évi bizonylatokat visszadatáltnak ítélte a bíróság, téves jogi következtetést vont le arra nézve, hogy a gazdasági esemény megtörténte nem igazolt. Ezzel szemben - véleménye szerint - a később korrigált könyvelésből nem lehet a gazdasági esemény meg nem történte következtetni, a hiányosan elvégzett könyvelés miatt ugyanis csak azt tehették a felek, hogy a könyvelést korrigáltassák, hogy az valós képet mutasson a lefolytatott gazdálkodásról, még ha az a számviteli szabályok megsértése miatt szankciót is vonhat maga után. A bizonyításra szoruló kérdés nem az volt, hogy a vételár-részletek megfizetését a szerződő felek hitelesen bizonylatolták és könyvelték-e le, hanem az, hogy megtörtént-e a vételár kifizetése, vagy sem.

A per során számos alkalommal rámutatott arra, hogy a felperes a tagi kölcsönökkel kapcsolatosan megtámadási keresetet nem terjesztett elő. Márpedig, ha a felszámoló jogi megítélése szerint **1. személy** az évek során ténylegesen nem finanszírozta a felperesi társaság működését, és a kölcsönök csak technikailag lekönyvelt, fiktív kölcsönök voltak, kizárólag arra szolgáltak, hogy a tagi visszafizetések megalapozzák, úgy a felszámolónak a hitelezők védelme érdekében kötelezettsége lett volna ezen jogügyleteket megtámadni. Enélkül nem lehet kétségbe vonni, hogy **1. személy** az évek során a perbeli ingóságok értékének többszörösét, mintegy 70.000.000 forint összeget juttatott a felperesi társaság részére tagi kölcsönként avégett, hogy a vállalkozás veszteségeit finanszírozza. A tagi kölcsönök nyújtására időnként banki átutalással került sor, tehát azok megtörténtét az átutalási teljesítések is igazolják. A szakértő sem tudott arra a következtetésre jutni, hogy tagi kölcsön nyújtására ne került volna sor.

Az a tény, hogy az ingó vagyon átalakult készpénz vagyonná, csupán a felperesi társaság vagyonának szerkezetét alakította át, vagyonsökkenést a felperesi oldalon nem eredményezett.

Hangsúlyozta, hogy a perben az egyértelműen bizonyításra került, és azt az elsőfokú bíróság is elismerte a közbenső ítélet 22. oldalán, hogy az adásvételi szerződés megkötése 2006. év május hónapban valóban megtörtént. A közbenső ítéletnek a csalárd szándék és a fedezetelvonás vonatkozásában részletesen cáfolandó megállapítása nem volt, annyit rögzített csupán, hogy a szerződés fedezetelvonó jellege a vagyontárgyak átruházásával érhető tetten, a szerződésre a II. rendű alperes követelésének állítólagos biztosítéka került elvonásra, és ezért az ő zálogjogi igénye, továbbá a NAV igénye végrehajtás útján nem volt érvényesíthető. Nem vizsgálta, hogy az ingyenesnek vélelmezett szerződés megkötésének időpontjában a felperesnek állt-e olyan vagyon rendelkezésére, amelyből a hitelezők követelése kiegyenlíthető lett volna, holott fedezetelvonásról csak ilyen esetben lehet szó. Állította, hogy a felperesnek a perbeli eszközök eladását követően még 31.803.523 forint értékű eszköze maradt, amely elegendő fedezetet nyújtott az akkor fennálló tartozásai maradéktalan teljesítésére.

Felperes a szerződés fedezetelvonó jellegét nem bizonyította, míg az ingyenesség és a rosszhiszeműség vélelmét - véleménye szerint - az I. rendű alperes sikerrel megdöntötte, ebből következően a szerződés érvénytelenségének megállapítása a közbenső mérlegben jogszabálysértő.

4.- Végezetül sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a közbenső ítéletben csupán a megtámadási okokat értékelte, de jogsértő módon nem vizsgálta a semmisségi okokra alapított kereseti kérelmeket, holott azokat a megtámadási okokat megelőzően kellett volna elbírálnia. Kiemelte, hogy a 2/2010. (VI.28.) PK vélemény 6. pont a) pontja értelmében a bíróság csak a semmisségre alapított kérelmek eredménytelensége esetén térhet át a fél által felhozott megtámadási okok vagy egyéb igények megalapozottságának vizsgálatára. Jelen ügyben a színlelt szerződés semmissége tárgyában az elsőfokú bíróság csupán rövid megjegyzést tett, a jóerkölcsbe ütközés vonatkozásában azonban semmilyen érvelést nem fejtett ki. Úgy vélte, az elsőfokú bíróság fenti eljárási szabálysértése érdeksérelmet okozott az I. rendű alperesnek, mert ha a bíróság először a semmisségi okokat vizsgálta volna, nem került volna sor közbenső ítélet meghozatalára, illetőleg amennyiben a

semmisség alapján állapította volna meg a szerződés érvénytelenségét, azt könnyebben tudta volna cáfolni.

A felperes a fellebbezésre előterjesztett ellenkérelmében a közbenső ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a törvényi vélelem folytán a bizonyítási teher megfordult, és I. rendű alperesnek a vélelem ellenkezőjét nem sikerült bizonyítania. Hangsúlyozta, hogy a feltárt körülmények alapján a felperesnek és az I. rendű alperesnek nyilvánvalóan az állt érdekében, hogy a felperes bérleményében lévő ingóságok a felszámolási kérelem benyújtása és a felszámolás kezdő időpontja közötti időszakban a felperestől I. rendű alperesi társasághoz kerüljenek, aki a felperes egyik tevékenységét tovább kívánta folytatni. Álláspontja szerint nem kétséges, hogy a jogügylet fiktív volt, pénzügyi teljesítése soha nem történt meg. A rosszhiszeműség szintén bizonyítást nyert, hiszen I. rendű alperes maga állította, hogy a felperes azért bonyolította készpénzben a forgalmát, mert az adóhatósággal szembeni tartozása miatt a bankszámláját inkasszó terhelte. A II. rendű alperesi hitelező bérbeadóval szemben szintén tartozása állt fenn, és a II. rendű alperes a zálogjogát érvényesítve juthatott volna hozzá a követeléséhez, ha ezeket a tárgyakat a felperes el nem vonja. Megítélése szerint az a tény, hogy a felszámoló a felperes ügyvezetőjének tagi hitelét visszaigazolta, nem bizonyítja azok valódiságát, figyelemmel arra is, hogy az ügyvezető követelése h) kategóriába lett besorolva, ezért a felszámolás során annak kielégítésére nincs esély.

A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében maga is a közbenső ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a fedezetelvonó szerződés megkötésekor a bérleti szerződésből eredően nagy összegű követelése állt fenn, és az adóhatóságnak is nagy összegű követelése volt a felperessel szemben. Az adótartozás, valamint a bérleti jogviszony felmondásának lehetősége folytán a felperesnek vagy a tartozását kellett volna rendeznie, vagy csődvédelmet kellett volna kérnie. Ezzel szemben az történt, hogy a társaság részteljesítésekkel próbált időt nyerni, majd amikor helyzete tarthatatlanná vált, bele akarta kényszeríteni a bérbeadót egy új bérleti konstrukcióba. Amikor ez nem vezetett eredményre, a felperes és II. rendű alperes között nem jött létre határozott idejű bérleti szerződés, a felperesi társaság menthetlenné vált. Az I. rendű alperes a hatálytalansági perben és a választott bírósági eljárásban is úgy nyilatkozott, hogy a perbeli adásvételi szerződés a felperes tulajdonában lévő eszközök mintegy 90 %-át érintette. Ebből az a következtetés vonható le, hogy vagyontárgyai 90 %-ának értékesítése a működőképességét érintette. Az a további előadás, hogy **1. személy** tagi hitelei tudták finanszírozni a társaságot az ügyletet megelőzően, azt jelzi, hogy már ekkor fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt a társaság, ennek ellenére semmiféle reorganizációs intézkedésre nem került sor. Reorganizációs célt szolgálhatott volna a szerződés szerinti egyösszegű átutalásos megfizetése, azonban a feleknek szándékukban sem állt ekképpen teljesíteni a szerződést. Az a tény, hogy a működőképesség és a fizetőképesség biztosítására a felperes nem tett intézkedéseket, arra enged következtetni, hogy az adóvégrehajtás megkerülésére irányuló megállapodással a felperesi társaság aktív vagyonának csökkentése volt a szándékuk. Hangsúlyozta még, hogy a vizsgált jogalap tekintetében a csődtörvény az adós aktív vagyonát védi, ez pedig a hitelezők kielégítését szolgáló vagyon. Lehetséges tehát, hogy egy megtámadott ügylethez kapcsolódóan az adós tartozásai is csökkennek, azonban az aktív vagyonelemek csökkenésével a hitelezők kielégítési aránya is romlik. Jelen esetben pontosan ez történt, mert az ügylet mind az adóhatóság, mind a II. rendű alperes privilegizált követelése kielégítésének lehetőségét rontotta, amikor a végrehajtási joggal és zálogjoggal érintett vagyoni elemeket a felperes vagyonából elvonták.

A felperesi társaság nem csak a könyvelés és a számvitel legalapvetőbb előírásait nem tartotta be, de a mérleg és beszámoló készítési kötelezettségének sem tett eleget évekig. A felperes és I. rendű alperes magukat hozták olyan helyzetbe, hogy a törvényi vélelem megdöntésére alkalmas bizonyítási eszközeik nem maradtak.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla először azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság követett-e el olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely a közbenső ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalás tartására és újabb határozat hozatalára utasítását indokolná.

A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI.28.) PK véleményének 6. a/ pontjában azt fejtette ki: *„Ha a fél a keresetében semmisségi okra hivatkozik, a bíróságnak elsőként azt kell vizsgálnia. A bíróság csak ennek eredménytelensége esetén térhet át a fél által felhozott megtámadási okok, vagy egyéb igények megalapozottságának vizsgálatára. A semmisségre alapított érvénytelenségi keresetben a fél által felhozott különböző semmisségi okok sorrendje a bíróságot nem köti. A bíróság először a szerződés létrejöttével, vagy létre nem jöttével kapcsolatban felmerült kérdésekről határoz, illetve elsőként vizsgálhatja a hivatalból észlelt semmisségi ok fennállását.”* A fenti kollégiumi vélemény 6. b/ pontja értelmében *„szerződés megtámadása esetén a megtámadási okokat a bíróság a fél kérelméhez kötötten, az ott meghatározott sorrendben vizsgálja. Ha a fél a keresetében elsődlegesen az érvényes szerződésből eredő igényeket érvényesíti, és csak másodlagosan hivatkozik a szerződés megtámadására, a bíróság akkor is a kérelmek sorrendjéhez kötötten jár el.”*

Az idézett kollégiumi vélemény magyarázata szerint *a fentiek indoka az, hogy az egyes jogcímek logikai sorrendet alkotnak, ezért a bíróság általában ezt a sorrendet köteles követni.* Erre tekintettel - ha a perben ez iránt kétség merül fel - először a szerződés létrejöttéről, vagy létre nem jöttéről kell állást foglalnia. A szerződés létre nem jöttének észlelése éppúgy történhet hivatalból, mint a semmisségi ok észlelése. *Ha a szerződés létrejöttnek tekintendő, a bíróság elsőként a semmisségi okokat vizsgálja.* A bíróság a bizonyítási eljárás nélkül is egyértelműen megállapítható semmisségi ok fennállását hivatalból elsőként megállapíthatja. Így szükségtelenné válik a fél által felhozott, esetleg bizonyításra szoruló semmisségi ok vizsgálata. A semmisségi okok vizsgálata körében tehát a bíróságot a fél által előadott kérelmek sorrendje nem köti. A bíróság elsőként a semmisségi okokat vizsgálja akkor is, ha a fél elsődlegesen megtámadási okot jelölt meg és csak másodlagosan hivatkozik semmisségi okra.

A 6.b) pont indokolása szerint *a bíróság csak a semmisségi okra hivatkozás eredménytelensége esetében térhet át a fél által felhozott megtámadási okokra vagy egyéb igényekre, pl. a szavatossági igény megalapozottságának vizsgálatára.* Ez utóbbi körben azonban nem érvényesül az a logikai sorrend, hogy a megtámadásra tekintettel előbb a szerződés érvénytelensége kérdésében kell állást foglalni, és csak ennek eredménytelensége esetén alapítható igény az érvényesnek minősülő szerződésre. Ennek oka az, hogy *megtámadás esetében nem ugyanaz a védelmezendő társadalmi érdek a szerződés teljesítésének megakadályozására, mint semmisség esetében.* Miután a szerződés megtámadása a fél akaratától függ, a fél dönthet úgy is, hogy elsősorban a szerződés fenntartása áll érdekében, pl. a szavatossági igénye érvényesítése mellett, és csak ennek sikertelensége esetén, - ha a megtámadásra vonatkozó nyilatkozatát határidőben megtette - eshetőlegesen kívánja előterjeszteni a szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló kérelmét. A megtámadási kereset eshetőlegesen előterjesztése is kiváltja a szerződés megtámadásához fűződő joghatásokat. Amíg azonban az érvénytelenségi kereset vizsgálatára nem kerül sor, a szerződés a bíróság számára is érvényesnek minősül, így a szavatossági igény megalapozottságáról döntés hozható.

A fentiek alapján tehát alappal hivatkozott az I. rendű alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes keresetének jogalapját az elsőfokú bíróságnak nem az előterjesztés sorrendjében kellett volna vizsgálata alá vonnia, hanem először a semmisségi okokra alapított kérelmek tárgyában kellett volna döntést hoznia.

A Kúria Polgári Kollégiuma az ítélet hatályon kívül helyezésével kapcsolatos egyes kérdéseket vizsgáló 1/2014. (VI.30.) PK véleményében azonban az alábbiakat fejtette ki:

A lényeges eljárási szabálysértésre {Pp.252. § (2) bekezdésére} alapított hatályon kívül helyezés akkor indokolt, ha az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen. Ennek megállapítása során a feltárt konkrét szabálysértés jellegét és súlyát, valamint az érdemi döntésre gyakorolt hatását kell figyelembe venni.

A Fővárosi Ítéltábla jelen perben a Kúria 1/2014. (VI.30.) PK véleményének szem előtt tartásával vizsgálta a fenti szabálysértés érdemi döntésre gyakorolt hatását. Megállapította, hogy ebben a perben a felperes egyik keresete a 2006. május 6-ai adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítására, és ennek jogkövetkezményei levonására irányult, további eshetőleges keresete a meg nem lévő ingóságok vonatkozásában kártérítés megfizetésére, valódi keresethalmazatként előterjesztett további keresete pedig az I. rendű alperessel szemben használati díj megfizetésére vonatkozott. Az érvénytelenség megállapítására irányuló keresetet négy, vagylagosan megjelölt jogalapra alapította a felperes. Az elsőfokú bíróság az érvénytelenség körében a felperes által elsőként megjelölt megtámadási ok megalapozottságára hivatkozással ennek a keresetnek helyt adott és a szerződés érvénytelenségét megállapította. Az ítéltábla álláspontja szerint amennyiben valamely semmisségi ok alapján találta volna a keresetet megalapozottnak, a jogkövetkezmény levonásának alapjául szolgáló döntése (a közbelső ítélet rendelkezése) akkor is a „szerződés érvénytelenségének megállapítása” lett volna. Amennyiben pedig a semmisségi okokat nem találta volna megalapozottnak, a Cstv.40. § (1) bekezdés a) pontjára alapított keresetet kellett volna következőként vizsgálat alá vonnia, és nyilvánvalóan ugyanezt a döntést hozta volna meg. Mindebből az a következtetés vonható le, hogy az érvénytelenségi okok vizsgálata logikai sorrendjének megsértése ebben a perben az érdemi döntésre nem gyakorolt olyan hatást, amely ebben a perben az elsőfokú eljárás megismétlését tenné szükségessé.

A teljesség igénye végett rámutat az ítéltábla arra is, hogy az olyan perekben, amelyekben a felperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdésében szabályozott valamelyik megtámadási ok alapján indít pert, további (másodlagos, harmadlagos) okként pedig a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés miatti semmisségre hivatkozik, de a tényelőadása csak a speciális csődtörvényi megtámadási ok törvényi tényállásának elemeit foglalja magában, a semmisségre hivatkozás megalapozatlan. A Ptk. 200. (2) bekezdése alapján ugyanis a szerződés akkor minősíthető semmisnek, ha tartalma, célja, joghatása *nem ütközik ugyan jogszabályba*, de nyilvánvalóan sérti a társadalom kialakult erkölcsi értékítéletét. Azokban az esetekben, amikor a pert indító társaság felszámolás hatálya alá került, az általa megkötött szerződések vonatkozásában *alkalmazandóvá válnak a csődtörvény rendelkezései*. A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott rendelkezés az adós vagyont csökkentő és a hitelezők kijátszására irányuló szerződéseket megtámadhatóvá teszi, tehát az ilyen csalárd jogügylet megkötését - felszámolás elrendelése esetén - *a jogszabály szankcionálja*. A kialakult bírói gyakorlat szerint a jóerkölcsbe ütközés okán előterjesztett semmisségi kereset ezért csak akkor lehet alapos, ha a csődtörvény megjelölt törvényi tényállásában meghatározott elemeken felül további „többlet-tényállási elem” is bizonyítást nyer. Jelen perben a felperes ugyanazokkal a körülményekkel indokolta a szerződés jóerkölcsbe ütközését, mint a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megtámadhatóságát, többlet-tényállásra nem hivatkozott. Az adásvételi szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés miatti semmisségére való hivatkozása eredményességét azonban a Cstv.40. § (1) bekezdésének megfelelő megtámadási jog érvényesítése zárta ki, ezért keresete a jóerkölcsbe ütközésre alapítva nem volt megalapozott.

A felperes a szerződés semmisségét azzal is indokolta, hogy a szerződést aláíró felek „fiktív” megállapodást kötöttek (színlelt szerződés). Akaratuk valójában nem irányult az ingóságok tulajdonjogának átruházására, mert azokat a felperes tovább használta, hiszen „visszabérelte”, bérleti díjat pedig csak jóval később és csak néhány hónapra fizetett, a „bérbeadó” pedig sem a többi bérleti díjat, sem a késedelmesen fizetett bérleti díj után kamatot nem igényelt tőle. A felperes tehát nem a szerződés tartamának (a vételár-fizetési kötelezettség kikötésének) színlelését állította, hanem azt, hogy a megállapodással a felek a külvilág felé *azt a hamis látszatot kívánták kelteni, hogy az érintett ingóságok kikerültek a felperesi társaság tulajdonából*. A felperes ezen hivatkozása tehát nem annak megállapítására irányult, hogy az adásvételi szerződés ajándékozási szerződést leplez, mert annak érvénytelenségi jogkövetkezményeként nem is kérhette az ingóságok visszaadását, ellenben a tulajdonjog-átruházási akarat hiánya miatt kérte az érvénytelenség (színleltség miatti semmisség) megállapítását, annak jogkövetkezményei levonása mellett.

Az elsőfokú bíróság a 2006. május 8-ai ingó-átruházási megállapodás létrejöttét igazoltnak tekintette, megállapítva, hogy a szerződés annak keletkezése idején létrejött, hiszen az ügyletet már röviddel ezt követően a szerződésben részt vevő felek a könyveléseikben és az áfa-bevallásaikban is szerepeltették. A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság fenti ténymegállapításával, az erre mutató bizonyítékok értékelésével. Ebből azonban az is következik, hogy a szerződés kétoldalú akarathiba miatti semmissége nem állapítható meg, a felperes ezen hivatkozása szintén alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla ezt követően azt vizsgálta, hogy a törvényszék a Cstv.40. § (1) bekezdés a) pontjának és (3) bekezdésének rendelkezését helytállóan értelmezte-e, ennek folytán a bizonyítási kötelezettséget helyesen terhelte-e a felekre, a tényállást teljes körűen feltárta-e.

A Cstv. 40. § (1) bekezdése szerint „a tudomásszerzéstől számított 90 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított 1 éven belül a hitelező, avagy az adós nevében a felszámoló a bíróság előtt keresettel megtámadhatja az adósnak

a) a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző 5 éven belül és azt követően megkötött, *az adós vagyonának csökkenését eredményező szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha az adós szándéka a hitelező vagy a hitelezők kijátszására irányult, és a másik fél erről a szándékról tudott, vagy tudnia kellett.*

b) a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző 2 éven belül, és azt követően megkötött szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha annak tárgya az adós *vagyonából történő ingyenes elidegenítés, illetve a vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalás, vagy a harmadik személy javára a feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött visszterhes jogügylet.*

A Cstv. 40. § (3) bekezdése értelmében, ha az adós a többségi befolyás alatt álló gazdálkodó szervezettel, továbbá ha a gazdálkodó szervezet a tagjával vagy vezető tisztségviselőjével, illetve annak hozzátartozójával köt szerződést, *az (1) bekezdés a) és b) pontjának alkalmazásában a rosszhiszeműséget, illetőleg az ingyenességet vélelmezni kell.* Ugyancsak vélelmezni kell a rosszhiszeműséget és az ingyenességet, az egymással közvetlen vagy közvetett összefonódásban nem álló, de azonos személy vagy gazdálkodó szervezet befolyása alatt működő gazdálkodó szervezetek egymás közti szerződéskötése esetén.

A Cstv. 40. § (3) bekezdése tehát nem úgy rendelkezik, hogy az a) pontban meghatározott törvényi tényállás esetén lehet a rosszhiszeműséget, a b) pontban rögzített törvényi tényállás esetén az ingyenességet vélelmezni. Az idézett jogszabályi rendelkezések szövege szerint azokat a jogügyleteket, amelyeket azonos személyek befolyása alatt működő gazdálkodó szervezetek kötnek egymással, ingyenesnek kell vélelmezni a csődtörvény 40. § (1) bekezdésében a) és b) pontjában

meghatározott megtámadási perekben, ebből következően az ingyenesség véelme alkalmazandó lehet azokban az esetekben is, ha a felperes a Cstv.40. § (1) bekezdés a) pontjában szabályozott törvényi tényállásra hivatkozik. A kereset alapjaként megjelölt szerződést tehát ebben a perben az ellenkező bizonyításáig ingyenesnek kellett tekinteni, az ingyenes szerződés pedig a természeténél fogva nyilvánvalóan csökkenti az adós vagyont. Itt mutat rá a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy a Kúria 2014. március 3-ai 1/2014. Polgári jogegységi határozatával hatályon kívül helyezett 3/2008. Polgári jogegységi határozata sem fejtett ki olyan álláspontot, hogy a csalárd jogügyletekre hivatkozás esetén csak a rosszhiszeműség véelme alkalmazható.

Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy az ingyenesség véelmének megdöntésére irányuló bizonyítási eljárásban nem elegendő az írásbeli szerződés vételár-kikötésére hivatkozni, a bizonyításra köteles fél azzal tudja alátámasztani a visszterhességre vonatkozó hivatkozását, ha igazolja, hogy a vételárat a szerződő félnek valóban ki is fizette. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság teljes körű bizonyítást folytatott le annak vizsgálata tárgyában, hogy az I. rendű alperes a szerződésben meghatározott vételárat valóban megfizette-e. A bizonyítékokat logikusan és következetesen értékelte, és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vételár kifizetésének megtörténtét az I. rendű alperesnek nem sikerült kétséget kizáró módon bizonyítania, ebből következően az ingyenesség véelmét nem sikerült megdöntenie.

Rámutat azonban arra is, hogy amennyiben igazolt lett volna, hogy a vételárat az I. rendű alperes részletekben, több hónap alatt a felperesnek készpénzben maradéktalanul kifizette, az azzal a ténymegállapítással járt volna, hogy valójában hasonló végösszegű tagi kölcsön visszafizetése történt meg ebben az időszakban a felperesi társaság vagyonából **1. személy** ügyvezető részére. Ebből pedig az a következtetés vonható le, hogy a vételár megfizetése miatt ugyan nem csökkent a felperes teljes vagyona, de nyilvánvalóan csökkent az az aktív vagyona, amelyből a hitelezői felszámolás elrendelése esetén kielégítést kereshetnének.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában rögzített törvényi tényállás nem azonos a Ptk. 203. §-ában rögzített fedezetelvonó szerződés törvényi tényállásával. A csődtörvény fenti jogintézménye csupán „rokonítható” a fedezetelvonó szerződéssel, de nem feltétlenül csak azokban az esetekben állapítható meg, amelyekben a vagyon csökkenésével járó jogügylet eredményeként a hitelező(k) kielégítésére nem marad fedezet. A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja nem akként rendelkezik, hogy megtámadható „a hitelezők követelésének kielégítési alapját elvonó” szerződés, hanem úgy, hogy megtámadhatóak azok a szerződések, amelyek „az adós vagyonának csökkenését eredményezik”, és a jogügylettel az adós a hitelezőit akarta kijátszani. Az a tényállás tehát, hogy a hitelezői igények fedezetét elvonja az adós, és nem marad kielégítési alap a hitelezői követelésekre, az egyik esete lehet a csődtörvény hivatkozott törvényi tényállásának, de nem minden esetben így valósul meg ez a tiltott csalárd magatartás. Tekintettel arra, hogy a jogalkotó a fenti szerződés tilalmát felszámolás elrendelése esetére írja elő, az adós vagyonának csökkenését eredményező jogügylet megvalósulhat akkor is, ha a felszámolásban egyébként előnyös kielégítésre számító hitelezők biztosítékát vonja el a jogügylet, és ezzel ezek a hitelezők hátrányosabb helyzetbe kerülnek a besorolásuk és a megmaradt felszámolási vagyonból történő kielégítésük során.

Helyesen vonta le azt a következtetést is az elsőfokú bíróság, hogy *a rosszhiszeműség véelme* a csalárd szándékot és a szerződő 3. személy tudattartalmát foglalja magába. Az ilyen szerződések esetén a felek tudatának át kell fognia, hogy a szerződés a hitelezők kijátszását szolgálja, szerződési akaratuknak pedig ki kell terjednie a hitelezők megkárosítására alkalmas állapot előidézésére. A hitelezők kijátszására szolgáló jogügylet, mint tényállási elem azt a követelményt fogalmazza meg, hogy a felek a szerződést annak tudatában kötik, hogy a felszámolás alá kerülő adós hitelezői nem,

vagy nem olyan módon jutnak hozzá a követelésükhöz, mint ahogy ahhoz a szerződés megkötése nélkül hozzájutottak volna.

Az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem volt iratellenes, hiszen az legnagyobb részében a jelen perben becsatolt okiratokon (szerződéseken, végrehajtási és adóhatósági jegyzőkönyveken) alapult. Nem minősítette lényeges eljárási szabálysértésnek azt sem, hogy a jelen pert megelőző bírósági eljárások anyagát, illetőleg a peren kívüli egyeztetések tényét a döntése alapjaként összefoglalt tényállásban az elsőfokú bíróság nem rögzítette, a csatolt periratok bizonyítási anyagát nem értékelte.

Ezt pótolva a Fővárosi Ítéletábra rámutat arra, hogy a felfüggesztett perek csatolt iratai nem támasztják alá teljes mértékben az I. rendű alperes jogorvoslati kérelmében kifejtett hivatkozásait. Az adott ügyben eljáró bíróság a hatálytalanság megállapítása iránti 7.P.41.385/2007. ügyszámú perben valóban meghallgatta **1. személyt**, valamint **2. személyt** (2008. június 24-én 16. sorszám alatt rögzített jegyzőkönyv szerint), meghallgatásuk azonban korántsem volt olyan részletes és teljes körű, mint jelen elsőfokú perbíróság által foganatosított meghallgatás. **1. személy** valóban előadta: 2006. májusában már közölte a II. rendű alperessel, hogy a halboltot meg akarja szüntetni, a másik üzlethelyiség bérletét pedig át akarja adni az I. rendű alperesnek. Előadta azt is, hogy részletfizetési ajánlatát a bérbeadó nem fogadta el. Úgy nyilatkozott, hogy az adóhatóság a pékség bérleményében azért nem foglalt, mert a II. rendű alperes onnan az ingóságokat korábban mind elszállította, bár ekkor még azt is állította, hogy az adóhatóság foglalása során nem volt jelen. A II. rendű alperes nem vitatta, hogy felperes ügyvezetője egyezségi ajánlatot tett, állította azonban, hogy ez azért nem jött létre, mert ügyvédje később nem találta az ismert címen a felperes ügyvezetőjét. Ezt a II. rendű alperesi nyilatkozatot támasztotta alá **10. személy** tanúvallomása is, aki nem a II. rendű alperes alkalmazottja, hanem a **4. társaság** alkalmazottja volt. A fenti tanú vallomása szerint a II. rendű alperes megbízásából a **4. társaság** társaság üzemeltette a ... Bevásárlóközpontot. Ő is elismerte, hogy **1. személy** kereste az általa elmondott ajánlattal a II. rendű alperest, továbbá még szerződés-tervezet is készült az elszámolás tárgyában, állította azonban azt is, hogy ezt követően **1. személy** ismeretlen helyre távozott, tudomása szerint ezért nem történt meg a szerződés aláírása. Állította azt is, hogy ebben az időben a felperesi társaság a bérlő felé tudomása szerint már több millió forint összeggel tartozott. **10. személy** és **12. személy** (az üzemeltető alvállalkozójánál dolgozó személy) tanúvallomásukban egyezően adták elő, hogy az adóhatóság első alkalommal a foglalás megkísérlése során nem talált a halboltban ingóságokat, ezért az adóhatóság kérésére szállította vissza a II. rendű alperes a halbolt ingóságait, és így tudták ott foganatosítani a második alkalommal kiszálló adóhatósági végrehajtók a foglalást. **2. személy** tanúvallomásában annyit adott elő, hogy a kérdéses adásvételi szerződésnek az volt a célja, hogy elősegítse azt a célt, hogy a pékség üzemeltetését a felperes helyett a ... Bevásárlóközpontban az I. rendű alperesi társaság folytassa. Állította, hogy a 2006. május 8-i szerződéskötést követően azonnal tájékoztatták a bérbeadót, erre azonban bizonyítékot nem csatolt. Állította azt is, hogy az ingók vételárát a felperes kifizette, de azt is nyilatkozta, hogy a bérleti díj megfizetése is megtörtént három havonta. Ennél részletesebb nyilatkozatot az ügyvezetők nem tettek.

Az ítéletábra álláspontja szerint a jogorvoslati kérelemben előadott előzményi körülmények éppen azt a meggyőződést erősítik meg, hogy a felperes, aki már készpénz-forgalomra váltott avégett, hogy az adóhatóság pénzügyi végrehajtását (inkasszó teljesítését) elkerülje, az eredménytelen tárgyalásokat követően el akarta kerülni azt is, hogy az ingóságokból álló vagyonának nagy részét az adóhatóság lefoglalja, vagy a nagy összegű követelést támasztó bérbeadója a bérleményben levő összes ingóságon a törvényes zálogjogát gyakorolja. Ezért azzal a szándékkal ruházta át a társasági vagyon jelentős részét kitevő ingóságokat az I. rendű alperes részére, hogy azok ily módon, a másik társaság tulajdonaként a végrehajtás illetőleg a biztosítéki célú rendelkezés alól mentesüljenek.

Ezzel a jogügylettel a (később felszámolás alá került) társaság vagyonát csökkentette, a hitelezőit pedig kijátszotta, melyről a másik - vevő - társaság vezetője (aki az adós ügyvezetőjének házastársa és egyúttal az adós társaság tagja is volt) nyilvánvalóan tudomással bírt. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság közbenső ítélete helytálló, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp.253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla közbenső ítéletet hozott, ezért a másodfokú eljárásban felmerült költségeket csupán megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell döntenie az eljárást befejező határozatában. A felek jogi képviselőinek költségét a fellebbezés, illetőleg a fellebbezési ellenkérelmek előterjesztésével, valamint a tárgyaláson való képviselettel összefüggésben kifejtett tevékenységük alapján - megállapodás csatolásának hiányában - mérlegeléssel határozta meg a fellebbező fél részére 25.000 forint + ÁFA, a felperes és a II. rendű alperes részére 10.000-10.000 forint+ÁFA összegben a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései, valamint a 4/A. § értelmében.

Budapest, 2016. március 10.

Botka Lászlóné dr. sk.
a tanács elnöke

. Volein Anna sk.
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelélül: